שם משמעון הנה אבות מהנה תולדות אחת

שהיא הנה זרון שכת ושגגת מלאכות הנה

שהיא אחת שנגת שבת וזרון מלאכות

ושמואל אחת שהיא הנה והנה שהיא אחת

לא משמע ליה: בעא מיניה רבא מרב

נחמן יהעלם זה וזה בידו מהו א"ל הרי

העלם שבת בידו ואינו חייב אלא אחת

אדרבה הרי העלם מלאכות בידו וחייב על

כל אחת ואחת אלא אמר רב אשי חזינן אי

משום שבת קא פריש הרי העלם שבת בידו

ה) [סנהדרץ סב.] שבועות
 יט. כו. [כרימות ג.],
 נ'קמן עג. וש"ו, ג) [לעיל
 סט. וש"ו, ד) [עמ"ש לקמן
 עב: על הגליון, ה) [ל"ל של],
 נע" לקמן קו. ד"ה מה לי

במול בני במד בשתואל בביו נכשנ כר' כתב דשמוחנ כר"ש ס"ל ע"ש], ו) ל"ל שגגת שבת ופי' דקחי אסיפא אאבל נודע לו קצירה של זדון שבת [ר"מ]

הגהות הב"ח

(h) תום' ד"ה חזינן וכו'

לפשוט דהעלם זה חה בידו

:מייב

מוסף רש"י

מהנה תולדות. דנפקא לן מדדמי להו לאצות, והיינו

ב א מיי׳ פ״ן מהלכות שנגות הלכה ד:

מוסף תוספות

א. דקתני התם. ריטנ״ל. ב. וא״ת מ״מ. ריטנ״ל. ג. דאמר כמאן. ריטנ״ל. T. דרבנן דעלמא נפקא להו מהכא ולית להו דר׳ ההו מהכא ולית להו דר" יוסי ור' נתן. ליטנ"ל. ה. פרש"י כגון שאינו יודע שהיום שבת וגם אינו יודע שאותה מלאכה אסורה, אבל יודע הוא שבת בשאר מלאכות, הילכך ליכא למפשט שבוג בשאו מלאכות, הילכך ליכא למפשט [שאינו חייב על כל אחת ואחת. מענ"ה.] ממתניתין דשוכח עיקר שבת, דהתם . לא ידע ליה לשבת במידי. ומיהו. מוס' הכל"ש. 1. תנז אבות מלאכות ארבעים חסר אחת וכו'. מוס' הלמ"ש. T. שפיר. מוס' סרא״ש. ח. חיוב שבת או שאלו מלאכות הם. מיטנ"6. 0. וכדרהטא כולה סוגיין דפריש משום שבת או משום מלאכות. סוגיין דפריש משום שבת או משום מלאכות. ריענ״א. י. דאפילו מדכרו ליה לא מדכר. ריעכ״א. ליה לא מדכר. ליעניית.
יא דהא מדמינן להו
אהדדי לעיל (סח.) אלא
שזה שכוח מעיקרו וזה
הכיר ולבסוף שכח.
ליעני״א ב.ותימה דהא]. רעפ"ת. יב. ותימה (דהא). תוס' סנהדרין סב: יג. לענין טומאה וכו' בעי כה"ג, וקא פשיט רב נחמן לחומרא (דהתם). תוס' סנהדרין סב: "T. לענין שבועה. תוס' סנהדרין סנ: 10. לחומרא והכא לקולא, וי"ל. מוס' סנהדרין סנ: 10. [ד]מסתבר לחומרא. מוס' הרא"ש. יו. דשבת הוא דכתיב בקרא. מוס׳ הכל״ש. יח. הרי העלם הלמ"ש, 'וו. הרי העלם שבת בידו ואם כשאמרו לו אלו מלאכות הן פורש הרי העלם מלאכות עיקר בידו. ליענ"6, יש. דמנא לן כי מפני אונו ... שהזכירוהו פירש דוקא. . כי מפני אותו איסור ואותו הוא עיקר, והכי פירושא. תוס' הרא"ש. פירושא. מוס' הרח"ש. דשיילינן ליה בתר דאתידע ישייליבן ליהבונו האתידע ליה שבת ומלאכות אי ידע מתחלה אחת מהן בלבד מאיזו היה פורש [וה"פ]. חי׳ הכ״ן. כא. ווןלא הוה לאודועי אמלאכות. הרא"ש. בב. [ד]לא מוסי הלחים. כב. (ד) א הוה ידע אשבת. מוסי הלח״ם. כג. ואינו חייב אלא אחת. מוסי הלח״ם. כד. שהמלאכות היו שכוחות ממנו יותר והוי. שכרוווו ממנו יותו והיר. מוס׳ הלח״ש. כה. דכי מודעי אהאי הוה צריך לאודועי אהאי, א״נ בתרויהו כי מודעי ליה אהאי לא הוה צריך לאודועי ליה אהאי. מוס׳ לאודועי ליה אהאי. תוקי הלח"ש. כז. במילתיה דרב אשי אי משבת קפריש העלם שבת בידו. תוקי שנועות יע, כז. אי משום שבת קא פריש וכו׳. מוס׳ הרא״ש. כח. ורבינא דחי יאט ע, כוד והבינא דודי דאפילו בההוא גוונא נמי לא מפשיט. חי' הר"ן, ב"ט. דמ"מ מתחלה העלם זה וזה היה בידו שקולין הן [ולכן]. מ׳׳ הכ״ן, ל. כדאמרינן לקמן שאם אכל שתי זיתי חלב בהעלם אחד ונודע לו על אחת מהן והביא קרבן על האחד ואח״כ נודע לו על השני אפי׳ ריש לקיש מודה דצריך להביא קרבן אחר. מוס׳ הרח״ש. לא. קודם שנודע לו על אחרים. תוס' הרח"ש. לב. אע"פ שנודע לו מתחלה על שגגת שבת.

שם משמעון. האי לישנא לא הוה לריך למימר כיון דאליבא דר׳ יוסי קחי דסבר בפ' הבונה (לקמן ד' קג:) דחפי' שריטה אחת על שני נסרים או שני שריטות על נסר אחד חייב אלא ניחא ליה למנקט לישנא דמתני׳ דהבונה (שם.) אח"ר יהודה מלינו שם קטן משם גדול שם משמעון:

> נתן ודלא כר' יוסי ול"ל דמקבלה קים ליה לשמואל הכי™ם: העלם זה וזה בירו מהו. המומר ר"י דאפי׳ לא ידע לשבת בשום מלאכה חשיב ליה העלם זה ווה כדמוכח בסמוך דקאמר יאי אמרת בשלמא העלם זה וזה בידו חייב כו׳ו אלמא אע״ג דלא ידע לשבת במידי חשוב העלם זה וזה ולריך לחלק בין זה לשוכח עיקר שבת דהכח חינו שכוח כל כך דכי מדכרו ליה מדכר שבת שכח עיקר שבת היינו 'כעין תינוק שנשבה לבין הנכרים א: אמר ליה הרי העלם שכת בידו בו'. יב בשבועות בפ״ב וד׳ יגבעא מיניה רבא מרב נחמן העלם זה וזה בידו מהו א"ל הרי העלם טומאה בידו וחייב והתם בפ"ג (דף כו.) נמי השיבויד הרי העלם שבועה בידו וחייב טו התם שפיר דמהדר ליה לחומראטו והא דמהדר ליה הכא לפוטרו משום דקסבר שגגת שבת עיקר דעיקר המלוה היא משום שנת והזינן אי משום שבת קא פריש בו'. פי׳ בקונטרס שחמרו לו שבת היום ופירשיח וקשהיט דשמא כי הוו אמרי ליה נמי מלאכה היא היה פורש אפי׳ לא יזכירוהו שבת אלא נראה לר״י דה״פ⁻ אי משום שבת קא פריש שאומר בעלמו דאי הוו מודעי ליה אשבת לבד היה פורש כא ואי הוו מודעי ליה אמלאכות לא היה פורשב א״כ העלם שבת עיקר שהוא היה שכוח יותר בג ואי משום תלאכות פריש דשיילינן ליה ואמר דאי הוו מודעי ליה אמלאכות לא הוה לריך לאודועיה אשבת ואי הוו מודעי ליה אשבת הוה לריך לאודועיה אמלאכות הריכד העלם

משמע ליה. בשמואל גדלא כר׳

מלחכות עיקר וחייב על כל חחת ואחת אבל כששניהם שכוחות בשוה בה מזה לא פשט כלום ולא בא רב אשי אלא לפשוט מקצת הבעיא כלומר לפעמים נוכל להבחין איזו

העלמה עיקר ול"ג מה שכתוב בספרים בי ואי כי מודעי ליה אשבת אכתי לריך לאודועיה אמלאכות העלם מלאכות בידו כו' דלפי מה שפי' ר"י אכתי הוה לריך לפרושי וכי מודעת ליה אמלאכות לא הוה לריך לאודועיה אשבת אלא גרסי' בואי משום מלאכות קא פריש כו' וקאמר רבינאכח כלום פריש משבת אלא משום מלאכות כו' כלומר כיון ששניהם שכוחים כט במה שוה שכוח יותר מזה לא נפקא מיניה

מידי אלא לא שנא ותרווייהו תבעיר ורשב"א מקיים גירסת הספרים ומפרש דרב אשי בא לפשוט דהעלם זה וזה (4) חייב אי משום שבת קפריש שהשבת שכוחה יותר העלם שבת בידו ואי כי מודעת ליה אשבת אכתי לריך לאודועי אמלאכות אפילו אי כי נמי מודעת ליה אמלאכות צריך לאודועיה אשבת דהוי העלם זה וזה חשיב כהעלם מלאכות וחייב וכן מוכח מדנקט לעיל אי משום שבת קא פריש והכא נקט אי כי מודעת ליה אשבת כו' והא דקאמר כלום פריש ממלאכות אלא משום שבת ה"פ אלא משום שבת ותהא שגגת שבת עיקר ולא מיחייב אלא חדא דבענין אחר לא הוה פריך מידי כיון דבשניהן שוה חייב על כל אחת:

בודע לו על הקצירה ועל המחינה של שגנת שבת וזרון מלאכות. פי׳ רנינו שמוחל שנודע לו והפרים קרבן וקודם שנתכפר חזר ונודע לו על החלירה וטחינה של שגגת מלאכות אבל אם לא נודע לו עד אחר הכפרה אין נגררין ולריכין שתי חטאות דלכ״ע כפרה מחלקת ודווקא הפריש קרבן לא אבל אם לא הפריש קרבן לב וחזר ונודע לו על קלירה וטחינה של "שגגת מלאכות יביא איזה שירצה דבו תליא מילתא אם ירצה יפריש חטאת אחת על שגגת שבת ונגררין של שגגת מלאכות עמה או אם ירצה יפריש ב' קרבנות על הקצירה וטחינה של שגגת מלאכות ויגררו עמהן של שגגת שבת כדאמר רבא בסמוך אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד ונודע לו על אחד מהן כו' הביא קרבן על הראשון כו׳ אלמא אע״ג דנודע לו על הראשון מחלה הואיל ועדיין לא הפריש קרבן עליו אינו גורר האמצעי עמו כדי להתחייב קרבן על השלישי אלא אם ירצה יביא קרבן על האמצעי ויתכפרו כולן וא"ת דהשתא משמע דסבר רבא דאין הפרשות מחלקות מדנגררות של שגגת מלאכות עם של שגגת שבת והיינו כריש לקיש^{דג} ורבא גופיה לא פסיק כוותיה בהחולך (יצמות לו.) אלא בג' מקומות ^{דד} ומיהו מתוך פי' ר"ח שפירש דהלכתא כרבה רבו של אביי משמע דגרס רבה וכן משמע שמוכירו לפני אביי וכן ^{רה} בסמוך דקאמר מילתא דפשיטא לה לרבא ואביי ואפי׳ גרסי׳ רבא י״ל דלא איירי ביבמות אלא בדברים הנוהגים בזמן הזה^{רו} מיהו מימה לר״י לקמן דמיבעיא לן אי פליגי בהפרשות מחלקות או לא תפשוט ^{רז} דבהפרשות פליגי דאי בידיעות פליגי אבל הפרשות מחלקות לכ״ע א״כ רבה ואביי דסברי הכא דאין הפרשות מחלקות כמאן וי״ל דאיכא למדחילה דהכא מיירי שלא

מחינה של זרון שבת ושגגת מלאכות

פלוגתא דר׳ יוחנן וריש לקיש בהפרשות מחלקות. מוס' הכח"ש, T7. ותו לא. מוס' הכח"ש, לה. התלמוד הזכירו תחלה. מוס' הכח"ש, לז. אבל מידי

מהנה לרבות חולדות. כלומר היולאות מהן מן האבות: אחת שהיא הנה. דאמרן פעמים שחייב על כל אחת ואחת מאי היא כגון שעשאן בזדון שבת ושגגת מלאכות דאיכא שגגות טובא והנה שהיא אחת דאמרן פעמים שחייב אחת על כולן מאי היא כגון שגגת שבת וזדון מלאכות דיודע שהמלאכות אסורות

משמע ליה. דמיבעיה ליה כוליה לשם משמעון ולתולדות: זה וזה. שבת ומלאכות: מהו. חייב אחת על כולן או על כל אחת ואחת וקמבעיא ליה הא דתני לעיל (דף סט.) שגג בוה ובזה זהו שוגג האמור בתורה מהו לחיובי חדא או לאחיובי אכולהו. וממתני' דהשוכח עיקר שבת דאינו חייב אלא אחת לא שמעינן ליה ל כ ממנו להוד מה הדח שגגה היא וכי מיבעיא לן ביודע עיקר שבת אבל מלאכום כללו אינו יודע שאמורום

בשבת הבל שכח ששבת היום: לא

מהנה, כלומר מן הדומות להם (טנהדרין טב.).

רבינו חננאל

כיצד זדון שבת ושגגת מלאכות. ושמואל הא דר׳ נתן סבר לה כר׳ יוסי דאמר . הבערה ללאו יצאת ולא הוונ, א משמע ליה. בכריתות תנן, המחלל את השבת שהיא אחת מל״ו השבת שהיא אחו ... כריתות. ואקשינן חדא מחייב מ' חסר אחת הווין יוחנן בשגגת שבת וזדון . מלאכות (מחדא לא פליטא) . דלא מחייב אלא חדא. ומקשינן ליתני זדון שבת ושגגת מלאכות דחייב על כל אחת ואחת. ושנינן הא קמ"ל דאפילו שגגת שבת . וזדוז מלאכות מחדא לא חדון מלאכות מחדא לא פליטא. בעא מיניה רבה מרב נחמן העלם שגגת שבת ושגגת מלאכות, כשגגת שבת דיינינן ליה כשגגת שבת דיינינן ליה . וחייב אחת על כל ושבת. או כשגגת מלאכות ביינינן ליה וחייב על כל העלם שבת בידו ואינו חייב אלא אחת. וא״ל אדרבה] הרי העלם מלאכה בידו וחייב על כל מלאכה. ואתא רב אשי ואמר הא מילתא בעא בירור, דאי משום שבת לא מחייב אלא חדא כרב נחמן, ואי כי מודעת דשבת הוא, היום עדיין צריך הוא היום עדיין צריך לאודועי הכי החורש הוא חייב, ושביק ליה לחרישה והדר לזריעה, תוב צריך והדר לוריעה, תוב צריך לאודיעה כי גם הזריעה חייב עליה. וכן הקוצר ושאר מלאכות כל אחת ואחת, חייב עליה בפני עצמה, ובכל אחת ואחת צריך ידיעה בפני עצמה, הרי שנגח (שרח) ומלאכוח: וחייב על כל מלאכה. ולא שגגת מלאכות שגגת שבת, פקעה לה שגגת מלאכות אלא במקומה עומדת. וואי אלא במקומה פומרה. (האי לא, מסתברא דודאי זדון מלאכות ושגגת שבת הוא כרבא עבדינן דאיסורא דספיקא דאורייתא היא, וכל איסורא דספיקה. לחומרא עבדינן). ו דייא להא איסורא דספיקא דאורייתא רוומוא עבוינן). ואתא רבינא ודחייא להא דרב אשי ואמר כלום פריש משבת (א' לא') [אלא] מלאכות משום נוסום כויאכוונ כו"נ. ומסתברא דרבינא כר"נ. כי היום הוא שבת, וגם היה יודע שהמלאכות אסורות ונעלם ממנו איסור מלאכות טרשיו. או שידע אימור

ואינו חייב אלא אחת ואי משום מלאכה קפריש הרי העלם מלאכות בידו וחייב על ועוד נעלם ממנו שהיום שבת דאיכא כל אחת ואחת א"ל רבינא לרב אשי כלום למיתלי שגגה אכל מלאכה ומלאכה פריש משבת אלא משום מלאכות כלום הואיל ויודע עיקר שבת ואיכא למתלי אהעלם שבת וחדא שגגה היא: פריש ממלאכות אלא משום שבת "אלא לא אי משום שבת הא פריש. זה שפירש שנא תנן יאבות מלאכות ארבעים חסר אחת מו העבירה ובא להתכפר אי משום והוינן בה מנינא למה לי ואמר ר' יוחנן שאם שבת היתה שאמרו לו שבת היום עשאן כולן בהעלם אחר חייב על כל אחת ופירש אישתכח דמשום העלם שבת ואחת אי אמרת בשלמא העלם זה וזה בידו סיה עושה: ה"ג וחי משום מלחכות חייב על כל אחת ואחת שפיר אלא אי אמרת הללו קא פריש. שאמרו לו מלאכה היא העלם שבת בידו אינו חייב אלא אחת היכי זו ופירש הרי העלם מלאכה בידו וזיל משכחת לה בזדון שבת ושגגת מלאכות בתר מלחכות: כלום פריש משבת אלא משום מלאכות. כשאמרו לו הניחא אי סבר ליה כרבי יוחנן דאמר כיון שבת היום הבין שהמלאכות הללו ששגג בכרת אע"פ שהזיד בלאו משכחת לה אסורות דאי לא אסורות למה החקקו דידע ליה שבת בלאו אלא אי סבר לה כרבי לומר שבת היום: אלא לא שנא. שמעון בן לקיש דאמר עד שישגוג בלאו ואינו חייב אלא אחת: עשאן לכולן. וכרת דידע ליה שבת במאי ידידע לה היינו העלם זה וזה בידו דהא לא בתחומין ואליבא דרבי עקיבא: ייאמר רבא ידע שבת במידי כיון דכל הלכותיה קצר ומחן כגרוגרת בשגגת שבת וזדון נעלמות ממנו אין חלוק היום משאר מלאכות וחזר וקצר ומחן כגרוגרת בזרון שבת ושגגת מלאכות ונודע לו על ימים: אח"א כו' היכי משכחת לה דניחייב איניש אכל חדא ע"כ בזדון שבת ושגגת מלאכות הוא דמשכחת קצירה ומחינה של שגגת שבת וזרון לה והכא מאי זדון שבת איכא: מלאכות וחזר ונודע לו על קצירה ועל הניחה לר' יוחנן כו'. משכחת ליה

קצירה הלאוין והיינו זדון שבת: כגרוגרת. שיעור הוא לכל איסורי מלאכות של שבת באוכלים [לקמן פ:]: קצר. כגרוגרת וטחן כגרוגרת בשגגת שבת וזדון מלאכות דלא מיחייב

שלא נעלמו ממנו אלא הכריתות ויודע

אלא חדא: וחור וקלר. כגרוגרת וטחן כגרוגרת בודון שבת ושגגת מלאכות דמיחייב תרתי ולא נודע לו בינתים שחטא: ונודע לו. אחרי כן על הקצירה ועל הטחינה כלומר או על זו או על זו וכ"ש על שתיהן: ס על שגגת שבת וודון מלחכות. והפריש חטחת וחטאת זו מכפרת על שתיהן דהא חדא הוא דמיחייב עליה:

הפריש עד אחר שחזר ונודע לו גם על שגגת מלאכות ^{דש} והא דנקט ונודע לו על שגגת שבת היינו^ם כלומר שלבסוף הפריש על שגגת שבת: דיעת שבת בידו והעלם על כל מלאכה ומלאכה, זהו שחייב על כל מלאכה ומלאכה. אבל השוכח עיקר שבת ועיקר איסור מלאכות, ולא מהגיא לך כי הודעת

ריש לקיש בחפרשות מהדקחת. מוס ימסים, 1.7. החד אצ. מוסי המסים, 1.7. החד אד החד וחידה. מוסי המסים, 1.7. מוסים המסים, 1.7. מוסים, 1.7.

לעיל (מסו) שנמצאת זרוו בתחומיז. וכי הדיו בעיא דרבא העלם זה וזה בידו גרסינז בשבועות (יט) בעניז ידיעת הטומאה. ואסיקנא להו כהא. אמר ורבא) דרבה דרבה בער בשנת שבת וזרוו מלאכות. דאע"ג דשני אבות נינחו. לא מחייב אלא חדא. דהא תרוויהו בשגת שבת. וחזר וקצר וטחן כגרוגרת בודון שבת ושגגת מלאכות דחייב על כל אחת ואחת, ונודע לו על קצירה של שגגת שבת וודון מלאכות דלא מחייב עלה ואטחינה דבהדה אלא חדא.